

§ 239 (U. § 217, jfr. Mot. Sp. 333—35) indeholder. jfr. nu Straffelovens § 192, Reglerne om *Barnemord*. Ligesom i Udkastet er Bestemmelsen udvidet til at omfatte enhver Moder, der dræber sit Barn under eller straks efter Fødselen, idet der ogsaa ved Drab af Børn fødte i Ægteskab kan foreligge Omstændigheder, der i lige saa høj Grad, som naar Talen er om Børn fødte udenfor Ægteskab, kan begrunde en mildere Behandling.

Med Hensyn til Bestemmelsen iøvrigt, mener et Flertal indenfor Kommissionen (4 Medlemmer), at den mildere Regel bør begrænses til kun at komme til Anvendelse naar der foreligger bestemte subjektive Strafnedsættelsesgrunde hos Moderen, saasom Nød, Frygt for Vanære, Paavirkning af den særlige ved Fødselen fremkaldte Svækkelse. Det maa efter disse Medlemmers Opfattelse anses for urigtigt, som sket i den gældende Straffelov, at opstille en Forhaandsformodning for, at saadanne Strafnedsættelsesgrunde er til Stede. Selv om Reglen som i Straffelovens § 192 begrænses til Mødre, der føder Børn udenfor Ægteskab, behøver Strafnedsættelsesgrunde ikke at foreligge. Og naar Reglen udvides til at omfatte alle Mødre, synes det nødvendigt nærmere at angive de Omstændigheder, der kan medføre Strafnedsættelse.

Kommissionens 2 andre Medlemmer kan ikke tiltræde dette, idet de mener, at i det snævert begrænsede Tidsrum (»under eller straks efter Fødselen«), hvorom Talen er, vil i hvert Fald den særlige ved Fødselen fremkaldte Svækkelse altid være til Stede; men Beviset for, om Drabet er udført under Paavirkning af denne Svækkelsestilstand vil i Reglen være i høj Grad usikkert. Under alle Omstændigheder maa man regne med, at Beslutningen om Drabet kan være paavirket af denne særlige Tilstand og af Svangerskabstilstanden, og denne Mulighed bør efter disse Medlemmers Formening være tilstrækkelig til at føre Forholdet ind under en mildere Bedømmelse.

Justitsministeriet har sluttet sig til Flertallets Forslag ud fra den Betragtning, at der forekommer Tilfælde af den omhandlede Forbrydelse, hvor der ikke synes at være nogensomhelst Anledning til at behandle Forholdet mildere end efter de almindelige Regler om Manddrab. Man har dog ment at burde mildne Fordringerne til Beviset for Tilstedeværelsen af de strafnedsættende Omstændigheder ved kun at betinge Paragraffens Anvendelse af, at det maa formodes, at Moderen har handlet

under Paavirkning af de opregnede Omstændigheder.

Endvidere har man fraveget Udkastet ved i § 239, Stk. 2, at indskrænke den foreslaaede Bestemmelse om Strafbortfald til kun at kunne anvendes under særlige Omstændigheder.

Bestemmelserne i § 239 er for et enkelt Omraades Vedkommende en Udformning af den Tanke, der har fundet sit almindelige Udtryk i Lovforslagets § 89 om nedsat Straf eller Straffrihed for Handlinger, begaaede under Indflydelse af stærk Sindsbevægelse eller anden forbigaaende sjælelig Uligevægtighed. Det er en Selvfølge, at den almindelige Bestemmelse i § 89 ikke kan bringes til Anvendelse paa et Forhold, der tillige falder ind under Reglerne i § 239.

§ 240 (U. § 218, jfr. Mot. Sp. 335—36) omhandler *Drab af en Person efter dennes bestemte Begæring*. Stk. 1 svarer til Bestemmelsen i Straffelovens § 196, 1ste Stk.

Som nyt Stk. 2 har man optaget en Bestemmelse om, at Straffen, naar Handlingen er foretaget for at befri en haabløs syg for svære, uafvendelige Lidelser, under særlige Omstændigheder kan bortfalde. Der vides nemlig at have foreligget Tilfælde, hvor det vilde være i Strid med den almindelige Retsbevidsthed at straffe en saadan Handling. Man har, af Hensyn til de syge i Almindelighed og for at undgaa Faren for Misbrug, ogsaa i disse Tilfælde ment at burde kræve en bestemt Begæring fra den dræbtes Side, omend man er klar over, at dette, da de paagældende syge ofte paa Grund af deres mangelfulde Sjelstilstand ikke kan fremsætte nogen (gyldig) Begæring, i nogen Grad vil forringe Bestemmelsens praktiske Betydning. Reglen vil kunne finde Anvendelse ikke blot paa Læger, men ogsaa paa andre Personer; og ikke blot i Tilfælde, hvor Lidelserne skyldes egentlig Sygdom, men ogsaa hvor de er foraarsagede ved Ulykkestilfælde. At Spørgsmaalet, om den syges Tilstand er haabløs, er meget vanskeligt at besvare, selv af Lægen, endsiige af andre, saaledes at der foreligger en ikke ringe Mulighed for Fejlskøn, bør her formentlig ikke føre til ubetinget at udelukke Straffrihed.

§ 241 (U. § 219, jfr. Mot. Sp. 336—37) om *Medvirken til Selvmord* træder i Stedet for Straffelovens § 196, 2det Stk.

Ved Bestemmelsens Affattelse har man fulgt det af et Mindretal (1 Medlem) indenfor Kommissionen stillede Forslag om, at Medvirken til, at nogen berøver sig Livet, bør være undergivet en forholdsvis alvorlig Straf, naar saadan Medvirken sker af egen-